

Caracterizarea personajului Gheorghita din opera Baltagul scrisa de Mihail Sadoveanu

Personaj principal; dinamic, multidimensional, arhetipal.

Modalitati de caracterizare:

â€” caracterizare directa: portretul facut de narator si de alte personaje; autocaracterizare;

â€” caracterizare indirecta: prin propriile actiuni, simtiri si ganduri; prin mediul in care traieste; prin comentariul naratorial; prin nume.

Pentru a deveni barbat, Gheorghita a trebuit sa strabata impreuna cu mama sa drumul labirintic al mortii care este in acelasi timp un drum de viata si de renastere.

In caracterizarea lui Gheorghita este abordata tema educatiei. Pentru Gheorghita, cautarea tatalui este un moment formativ, ce ii aduce maturizarea. Trecerea de la starea de inocenta la experienta se face greu si personajul isi descopera propria natura dupa un exercitiu indelungat, coordonat de mama cu tenacitate.

Mai intai educatia sa a insemnat consonanta cu ritmurile naturii: "Paraul cu bulboanele au fost ale lui. Potecile la zmeura si mai sus la afine, cand ocolea asa, de bunavoie, umbland dupa turmele ciobanilor. Povestile la stana, sara, cand invalaie focul limbi sub spranceana padurii. Stia sa cheme in amurgit ieruncile si capriorii. Toate acestea i le aducea aminte mirosul de fan in care pluteau vara si copilaria".

Noua structura a patruns la Gheorghita - tine condica si calatoreste cu trenul, dar mama vrea ca el sa nu iasa din "randuiala". Vitoria isi da seama cu parere de rau ca feciorul nu este maturizat si din aceasta cauza nu se poate sprijini pe ajutorul sau: "â€” Esti inca un plod, care ai sa cunosti de-acu inainte supararile vietii. El nu este pe deplin convins de necesitatea calatoriei care are scop cognitiv si justitiar: "M-oi duce, raspunde Gheorghita cu indoiala". "Vitoria il privi clipind. Il vazuse sfios si nesigur", apoi "Ofta cu naduf..."

Pentru a deveni barbat, Gheorghita a trebuit sa strabata impreuna cu mama sa drumul labirintic al mortii care este in acelasi timp un dram de viata si de renastere. Tot un act initiatic este veghea din rapa a osemintelor tatalui, act ce se configureaza intr-o renastere simbolica si asigura continuitatea intre parinte si urmas, insemnand si dobandirea unei personalitati: "Sangele si carnea lui Nechifor Lipan se intorceau asupra lui in pasi, in zboruri, in chemari. Nu trebuie omis faptul ca numele secret al lui Nechifor este Gheorghita.

Maturizarea se implineste cand flacaul manuieste baltagul impotriva asasinului tatalui sau. Rolul fiului in pedepsirea ucigasului "constituie un exercitiu initiatic de virilitate" (Al. Paleologu).

In conceptia Vitoriei, actul educativ inseamna dezvoltarea capacitatii de a se adapta randuielii, datinei, legilor nescrise ale colectivitatii arhaice. Ucenicia lui Gheorghita a trecut de la starea de inocenta la cea de experienta, descoperindu-si "propria natura si pe cea a lumii, regasindu-si tatal

si numele" (Monica Spiridon).

Gheorghita iese din dificila calatorie initiatica, intarit. La sfarsitul actiunii, fiul este capabil sa-si asume rolul de urmas si descopera lumea careia ii apartine, incepand, alaturi de mama sa, sa-i descifreze semnele. Astfel, el este capabil sa restabileasca circuitul existentei. Un nou ciclu incepe.